

Pilhál György: Küldetés

2025 október 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

MÉLYSZÁNTÁS – Amikor kimondtam Balczó András nevét, megtapsoltak.

Nagy csapat a mi kis pentatlonközösségünk. A sportág Trianonja óta meg különösen. B? esztendeje indult az öttusamúzeum nevezet? találkozósorozatunk; emlékezni jövünk össze arra az igazi, régi öttusára, amit?l a tavalyi

nyáron kellett elbúcsúznunk. Nem tudunk megbékélni, hogyan juthatott erre a végre Pierre de Coubertin báró modern pentatlonja. Éppen ?, az újkori olimpiák életre hívója álmodta meg a legendás öttusát: „Kell legyen egy sportág, amely a férfiasság mintaképe.”

Így született a pentatlon: lovaglás, vívás, lövészet, úszás, futás. Megdöbbentünk, amikor a nemzetközi szövetség úgy határozott: a 2024-es olimpia után a lovaglás már nem lesz része a sportágnak. (Helyére valami testidegen fals ugribugri került.) Számított is az évszázados hagyomány, az olimpiai eszme, Coubertin szelleme, a versenyz?k könnye… A brutális jelenkornak útjában volt a meleg tekintet?, kócos sörény? öttusaló, szám?zte hát. Erd?b?l a madárdalt. Bánatos-dacosak ezek az összekapaszkodások, teli Nem, nem, soha! érzéssel.

Míg a régi történeteket meséljük, fotókat nézegetünk, sokunk tekintete bepárásodik.

Balczó András, aki egészségi állapota miatt már nem tud eljönni, mindig szóba kerül.

A sportlapnál, ahol a hetvenes években dolgoztam (úgy is, mint az öttusa „szakírója”), már kezd? slapajként egyvégtében Balczó sarkában jártam egy „mélyinterjúért”, ám ? a világért sem állt kötélnek, holott igazán jóban voltunk. Korábban éveken át egy mez?nyben versenyeztünk, igaz, ? a csúcson tündökölt, én a s?r?ben kínlódtam. – Amit elmondanék, azt úgysem írhatod meg – hárított szelíden. – Akkor meg minek? – Végül is igaza volt. Az akkor már visszavonult, „istenes” Balczónak még a nevét se nagyon lehetett leírni akkortájt a sportlapnál. Versenyz?ként sem hordta tenyerén a kommunista sportvezetés, csak hát mit tehetett egy legendával szemben…

Mindig a saját útját járta. Bár Kósa Ferenc Küldetés cím? filmjében – 1977-et írunk – azt mondja: még az uniformizált rendszerben is van lehet?ség az önmegvalósításra. Igaz, csak addig, míg az betuszkolható a közösség keretei közé. Baj akkor lehet, ha a rendszer rájön: a sikerhez vezet? út megtételéhez a bels? er?t nem a materializmusból meríted, hanem a hitb?l. No, nem is ment sokáig a film akkoriban, Aczél György f?ideológus levetette a m?sorról. Pedig minden el?adás végén állva tapsolt a közönség. Hogyan is maradhatott volna vásznon egy olyan vallomásfilm, amelyben a f?h?s azt mondja: „A Biblia mindig nálam volt, versenyeken, edz?táborban, külföldön…”

Az els? igazi interjút Balczó végül a Kossuth rádiónak adta. Kikötötte, kizárólag él?, egyenes adást vállal, az ? szavaiból ne vágjanak ki egyetlen hangot se. Nyolcvankilencet írtunk, már féltérden volt a pártállam. Pár hónapja már ötvenhatot is népfelkelésnek mondhattuk…

Mir?l beszélt a bajnok? Az öttusából indulva mindenr?l, ami a hitb?l ered: Istenr?l, emberr?l, szeretetr?l…

Nem úgy kell odaállni a verseny rajtjához, hogy gy?zz, mondta, hanem úgy, hogy a maximumot nyújtsd. Úgy készülj a versenyre, hogy utána ne furdalhasson a lelkiismeret! Az embert a kudarcok edzik meg. Aki vinni akarja valamire, állnia kell a pofonokat. A vereséget is el lehet viselni, ha az ember tudja, hogy ? mindent megtett.

Nemrég egy olvasói fórumon példaképeimr?l kérdeztek. Amikor kimondtam Balczó András nevét, megtapsoltak. Bár nem nekem szólt az elismerés, nagyot dobbant a szívem. A „másik” Balczóról beszéltem. Arról, akit?l megtanulhattam, hogy a boldogság soha sem a sikerességen múlik. Boldog bárki lehet, a szép, a csúnya, az er?s, a gyenge, az id?s, a fiatal, csak a gyávák nem lehetnek boldogok. Balczótól tudom azt is, hogy a sikerhez vezet? úthoz a hitb?l merít er?t az ember.

Az a rövid beszéde is belém égett, amit néhány éve, életm?díjának átvételénél mondott a botjára támaszkodó id?s bajnok.

„Ahhoz, hogy ebben a süllyed? világban, amiben élünk, legyen ellenpontja ennek a galaxisnak, a lelkünket kellene ápolni.”

A közönség felállva tapsolt, könnyezett.

Pilhál György - wwww.magyarnemzet.hu

Ajánló